

opusdei.org

Homilija za otvaranje Sinode o obitelji

U svojoj homiliji na Misi povodom otvaranja Biskupske sinode, papa Franjo je, citirajući sv. Ivana Pavla II, rekao:

„Grešku i zlo moramo uvijek osuditi i suprotstaviti im se; ali čovjek koji padne ili sagriješi mora biti razumljen i voljen.“

12.10.2015.

***HOMILIJA NJEGOVE SVETOSTI
PAPE FRANJE***

Vatikanska bazilika

27. nedjelja kroz godinu, 4. listopada 2015.

„Ako ljubimo jedni druge, Bog ostaje u nama, i ljubav je njegova u nama savršena“ (1 Iv 4:12).

Ovo nedjeljna čitanja iz Pisma kao da su bila odabrana točno za ovaj trenutak milosti koju Crkva doživljava: Redovno zasjedanje Biskupske sinode o obitelj, koje počinje ovim Euharistijskim slavljem.

Čitanja se okreću oko tri teme:
samoći, ljubavi između muškarca i žene i obitelji.

Samoća

Adam je, kako smo čuli u prvom čitanju, živio u Edenskom vrtu. Dao je imena svim drugim stvorenjima kao znak njegove dominacije,

njegove jasne i neupitne moći, nad svima njima. Ipak se osjećao usamljeno, jer „se ne nađe pomoć kao što je on“ (*Post* 2:20). Bio je usamljen.

Dramu samoće u današnje vrijeme doživljavaju nebrojeni muškarci i žene. Mislim na starije, koje su napustili čak i njihovi najmiliji i djeca; udovice i udovce; mnoge muškarce i žene koje su napustili njihovi supružnici; sve one koji se osjećaju sami, neshvaćeni i kao da ih ne čuju; migrante i izbjeglice koji bježe od rata i progona; i mnoge mlade ljude koji su žrtve potrošačke kulture, kulture otpada, kulture odbacivanja.

Danas doživljavamo paradoks globaliziranog svijeta punog luksuznih palača i nebodera ali umanjenog za toplinu domova i obitelji; mnogo ambicioznih planova i projekata, ali malo vremena za

uživanje u njima; mnogo sofisticiranih sredstava zabave, ali duboku i rastuću unutarnju prazninu; mnogo zadovoljstava, ali malo ljubavi; mnogo sloboda, ali malo slobode... Broj ljudi koji se osjećaju usamljeno nastavlja rasti, kao i broj onih koji su uhvaćeni u sebičnosti, turobnosti, destruktivnom nasilju i ropstvu zadovoljstava i novca.

Naše je iskustvo danas, na neki način, poput Adamovog: toliko moći, ali u isto vrijeme toliko usamljenosti i ranjivosti. Slika toga je obitelj. Ljudi su sve manje ozbiljni u izgradnji čvrste i plodne veze iz ljubavi: u bolesti i zdravlju, u dobru i zlu, u dobrim vremenima i u lošim. Prema ljubavi koja je trajna, vjerna, savjesna, stabilna i plodna se stalno gleda s podsmjehom, gleda kao na neobičan ostatak prošlosti. Izgleda da su najrazvijenija društva upravo ona koji imaju najnižu stopu

novorođenih i najviše postotke pobačaja, razvoda, samoubojstava i društvenog i okolišnog zagađenja.

Ljubav između muškarca i žene

U prvom čitanju također čujemo da je Bog bio bolno dirnut Adamovom usamljenosti. Rekao je: „Nije dobro da čovjek bude sam: načinit ću mu pomoć kao što je on“ (*Post 2:18*). Ove riječi pokazuju da ništa ne čini čovjekovo srce toliko sretnim poput još jednog srca kao što je njegovo, srca koje ga voli i oduzima njegov osjećaj usamljenosti. Te riječi također pokazuju da nas Bog nije stvorio da živimo u tuzi ili da budemo sami. Stvorio je muškarce i žene za sreću, da dijele svoje putovanje s nekim tko ih upotpunjuje, da žive prekrasno iskustvo ljubavi: da vole i da budu voljeni, te da vide plodove svoje ljubavi u djeci, kao što to kaže današnji Psalam (usp. *Ps 128*).

To je Božji san za njegovo omiljeno stvorenje: da ga vidi ispunjenog u voljenom zajedništvu muškarca i žene, radujući se na svojem zajedničkom putovanju, plodnom u međusobnom davanju sebe. Isti je plan koji Isus predstavlja u današnjem Evanđelju: „Od početka stvorenja muško i žensko stvori ih. Stoga će čovjek ostaviti oca i majku da prione uza svoju ženu; i dvoje njih bit će jedno tijelo. Tako više nisu dvoje, nego jedno tijelo“ (*Mk 10:6-8; usp. Post 1:27; 2:24*).

Na retoričko pitanje – najvjerojatnije postavljeno kao zamka da ga učini nepopularnim među mnoštvom koje je prakticiralo razvod kao uspostavljenu i nepovrjedivu činjenicu – Isus odgovara na izravan i neočekivan način. Sve vraća na početak, na početak stvaranja, kako bi nas poučio da Bog blagoslivlja ljudsku ljubav, da je on onaj koji spaja srca dvoje ljudi koji vole jedno

drugo, onaj koji ih spaja u jedinstvu i nerazrješivosti. To nam pokazuje da cilj bračnog života nije samo doživotno živjeti zajedno, već doživotno voljeti jedno drugo! Na taj način Isus ponovno uspostavlja red koji je bio prisutan od početka.

Obitelj

„Što dakle Bog združi, čovjek neka ne rastavlja“ (Mk 10:9). To je uvjeravanje vjernicima da prevladaju svaki oblik individualizma i legalizma koji skriva uskogrudnu egocentričnost i strah od prihvaćanja pravog značenja para i ljudske seksualnosti u Božjem planu.

Uistinu, samo u svjetlu ludorije Isusove poklonjene pashalne ljubavi će ludorija poklonjene ekskluzivne i doživotne bračne ljubavi imati smisla.

Za Boga brak nije adolescentska utopija, već san bez kojeg će njegova stvorenja biti osuđena na samoću! Doista, strah od prihvaćanja tog plana paralizira ljudsko srce.

Paradoksalno, ljudi danas – koji često ismijavaju taj plan – nastavljaju biti privučeni i fascinirani svakom izvornom ljubavlju, svakom postojanom ljubavlju, svakom plodonosnom ljubavlju, svakom vjernom i trajnom ljubavlju. Vidimo ljude kako trče za kratkotrajnim ljubavima dok sanjaju pravu ljubav; trče za tjelesnim zadovoljstvima ali žude za potpunim samo davanjem.

„Sada kada smo u potpunosti okusili obećanja neograničene slobode, počinjemo nanovo cijeniti staru frazu: „dosadu svijeta“. Zabranjena zadovoljstva su izgubila svoju privlačnost onog trenutka kada su prestala biti zabranjena. Čak i kada su progurana do ekstrema i

beskrajno obnavljana, pokazuju se dosadnima, jer su ograničene stvarnosti, dok mi težimo za neograničenima“ (Joseph Ratzinger, *Auf Christus schauen. Einübung in Glaube, Hoffnung, Liebe*, Freiburg, 1989, str. 73).

U ovom iznimno teškom društvenom i supružničkom kontekstu, Crkva je pozvana da provede svoju zadaću *u vjernosti, istini i ljubavi*.

Kako bi provela svoju zadaću u vjernosti prema svojem Gospodaru kao glas koji plače u pustinji, braneći vjernu ljubav i ohrabrujući mnoge obitelji koje žive bračni život kao iskustvo koje otkriva Božju ljubav; braneći svetost života, svakog života; braneći jedinstvo i nerazrješivost bračne veze kao znaka Božje milosti i sposobnosti ljudske osobe da ozbiljno voli.

Crkva je pozvana da provede svoju zadaću u istini, što se ne mijenja

prolaznim hirovima ili popularnim mišljenjima. Istina koja štiti pojedince i čovječanstvo kao cjelinu od iskušnja egocentričnosti i od pretvaranja plodne ljubavi u sterilnu sebičnost, vjernog zajedništva u privremenu vezu. „Bez istine, milosrđe pada u sentimentalnost. Ljubav postaje prazna ljuštura, koja se puni na proizvoljan način. U kulturi bez istine to je koban rizik s kojim je ljubav suočena“ (Benedikt XVI, *Caritas in Veritate*, 3).

I Crkva je pozvana provesti svoju zadaću s ljubavlju, ne upirući prstom na osudu drugih, već – vjerna svojoj majčinskoj prirodi – svjesna svoje dužnosti da balzamom prihvaćanja i milosti potraži i brine za parove koji pate; da bude „poljska bolnica“ sa širom otvorenim vratima svima koji kucaju tražeći pomoć i potporu; čak i više, da priđe drugima s istinskom ljubavlju, da hoda uz muškarce i

žene koji pate, da ih uključi i vodi do vrela spasenja.

Crkva koja uči i brani temeljne vrijednosti, dok u isto vrijeme ne zaboravlja da je „Subota stvorena radi čovjeka, a na čovjek radi subote“ (Mk 2:27); i da je Isus također rekao: „Ne treba zdravima liječnika, nego bolesnima“ (Mk 2:17). Crkva koja uči izvornu ljubav, koja je sposobna ukloniti usamljenost, bez zanemarivanja svoje zadaće da bude *dobar Samaritanac ranjenom čovječanstvu*.

Sjećam se kada je sveti Ivan Pavao II rekao: „Grešku i zlo moramo uvijek osuditi i suprotstaviti im se; ali čovjek koji padne ili sagriješi mora biti razumljen i voljen... moramo voljeti naše vrijeme i pomoći čovjeku našeg vremena“ (Ivan Pavao II, *Obraćanje članovima Talijanske katoličke akcije*, 30. prosinac 1978.). Crkva mora tražiti te osobe, primiti

ih i popratiti ih, jer Crkva sa zatvorenim vratima izdaje sebe i svoju zadaću i, umjesto da bude most, postaje prepreka: „Ta i Posvetitelj i posvećeni – svi su od jednoga! Zato se on i ne stidi zvati ih braćom“ (*Heb 2:11*).

U tom duhu molimo Boga da nas prati tijekom Sinode i da vodi svoju Crkvu, zagovorom Blažene Djevice Marije i svetog Josipa, njezinog najčišćeg zaručnika.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/homilija-za-otvaranje-
sinode-o-obitelji/](https://opusdei.org/hr-hr/article/homilija-za-otvaranje-sinode-o-obitelji/) (20.04.2025.)